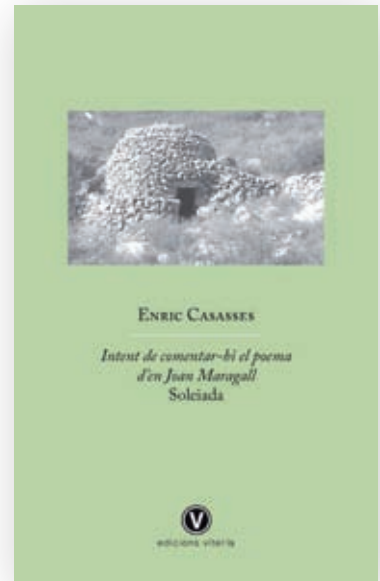

Una galleda mig plena

PEP VILA

Schopenhauer afirmava que un clàssic era un text de «literatura permanent». Penso que la poesia de Maragall ho és, i encara més el poema «Soleiada», del volum *Les disperses*, al costat de molts altres poemes seus. Enric Casasses fa l'intent —ell mateix ho confessa— de comentar, en un pròleg en vers, virtuosos, ben travat, amb tota l'artilleria al seu abast, un exercici estilístic interessant, el poema de Maragall que sempre ha passat per malla tots els seus comentaristes. Al meu entendre no n'acaba de pouar tota l'aigua. La galleda torna a pujar mig plena o mig buida. Jo tampoc, però, tinc la clau de tots els panys. Sabem que hi ha una noia de disset anys, que resta «prenyada de llum», que marxa de casa per tenir un fill del Sol, i va pel món comentant la calidesa que dona aquesta escalfor. Ves per on, l'astre rei estupra una noia verge. És un romanç, en noves rimades o codolades, sensual, amarat de felicitat, en el qual la noia canta el desig d'acostar el cel a la terra. D. Sam Abrams hi veu una possible lectura

maçònica. D'altres estudiosos l'han examinat des d'un punt de vista religiós, com si fos un poema nadalenc amb l'engendrament i naixement de Jesús, encara que res no ens ho indiqui. Un tercer grup de crítics hi veurien una adaptació espiritual del naixement del sol, fruit del capteniment místic de Maragall. Veieu com renovats lectors busquem encara molts anys després l'entrellat del seu missatge? De vegades arraulits sota d'un sol benigne, primaveral, com les sargantanes, tots hem sentit aquesta llavor d'un sensualisme que creix dins nostre. Maragall sempre exaltà la vida, la bondat de la vida. Era un vitalista que practicava un cristianisme poc ortodox. En una ocasió va deixar escrit: «*Todo lo que tiende a deprimir la fe en la definitiva bondad de la vida es inmoral*». Un home així per força havia de cantar la vida quan s'estremeix de plenitud, embadalit, amb l'instrument de la poesia. En el seu «Cant Espiritual», hi ha també aquest desig d'aturar «moments», sense renúncies, com l'escalforeta que fa un bon sol.

CASASSES, Enric
**Intent de comentar-hi
 el poema d'en Joan
 Maragall «Soleiada»**

Edicions Vitel·la
 Bellcaire d'Empordà, 2014

Ni tan feliços, ni tan fàcil

XAVIER CASTILLÓN

El quintet banyolí Morgat Morgat debutà amb aquest *Salvatge manifest*, produït per Miqui Puig (i editat en el seu segell, LAV Records), un tàndem creatiu que va néixer quan el grup va participar al concurs Sona 9, el 2013, i va quedar en un meritori segon lloc, mereixedor del premi Joventut. No deixa de ser curiós que s'atorgués

un guardó anomenat Joventut a una banda que, tot i haver nascut oficialment el 2011, no està formada per uns nouvinguts, sinó per uns músics amb antecedents (Josephine Libido) que, a més, confessen una llarga melomania, ja crònica. Jordi Torrent (guitarra i veu), Ramon Prats (bateria), Lluís Busquets (baix), Narcís Torrent (guitarra i veu) i Xavi Teixidor (guitarra)

formen aquest grup que evoca amb el seu nom una llegenda banyolina i connecta, musicalment i anímicament, amb la millor escola sonora de la capital del Pla de l'Estany, amb Kitsch com a gran referent: música fosca però no tenebrosa («Matar el porc», «Nen d'estral»), perquè tot sovint s'il·lumina amb ràfegues d'humor, explosions de *carpe diem* sota sospita («I embogirem